

dr. Romana Jordan Cizelj je svoj tretji delovni dan v delegaciji Evropskega parlamenta na mednarodni podnebni konferenci v Kopenhagenu strnila v pričujoči zapis (komentarje na zapis lahko objavite >>> [tukaj](#)):

Pet po dvanajsti

17. 12. 2009, Kopenhagen

Pravijo, da je jutro pametnejše od večera. Prijetno pa je, če je večer bolj vesel in optimističen od jutra. To se nam je zgodilo v Kopenhagenu v četrtek. Po prvih dveh jutranjih sestankih z dansko ministrico in kandidatko za komisarko gospo Hedegaard in švedsko državno sekretarko za okolje je bilo vzdušje dokaj zadržano. Predstavili sta nam načrt za nadaljevanje podnebnih pogajanj. Pripravljen je bil tako, da bi v največji možni meri pridobili zaupanje vseh vpletenih strani. Sestanki naj bi se vrstili skozi cel dan na različnih nivojih v različnih skupinah. In resnično je v četrtek odgovornim uspelo nadaljevati z delom. Še vedno pa je potekala velika bitka glede postopka, vsebinskih pogovorov pa je bilo le malo.

K prijetnejšemu vzdušju je zagotovo pripomogla napoved Hilary Clinton o tem, da države v razvoju potrebujejo 100 milijard dolarjev za ukrepanje proti podnebnim spremembam. A ob številnih pohvalah, ki so jih s tem požele ZDA, moramo vendarle dodati, da je bila EU tista, ki je prva predlagala ukrepe za omejevanje izpustov ter za prilagajanje na podnebne spremembe in ki je tudi podala prvo oceno, kakšna bi morala biti pomoč državam v razvoju.

Nekaj dodatnih ovir so zagotovo preskočili voditelji držav danes na delovni večerji. Manjše delovne skupine pa medtem vztrajno nadaljujejo s pogajanjem in pripravljajo predlog besedila, ki naj bi bilo sprejeto v petek. Zanje bo noč s četrтка na petek naporna.

Medtem ko so se pogajalci pogajali, smo člani Evropske ljudske stranke čas izkoristili za skupno večerjo, z namenom, da se nekoliko bolje spoznamo, kar nam bo olajšalo delo v pravkar začetem mandatu.

In še moj razmislek o konferencah COP, po tem, ko sem sodelovala na COP14 v Poznanju in COP15 v Kopenhagnu. Menim, da bi se iz teh težkih in napetih pogajanj lahko marsikaj naučili. Močna lekcija je zagotovo tista o načinu dela konference. Le-ta namreč poteka pred očmi javnosti. Posledica tega je, da se politiki borijo le za kratkoročne interese svoje lastne države in z zavedanjem, da bodo morali biti slej ko prej spet izvoljeni. Zato vodijo njihovi nastopi nujno v konfrontacijo in bitko med posameznimi državami. Takšen način dela pa onemogoča pravočasno in premišljeno pripravo in nato sprejetje sporazuma. Skupno stališče je prej kot »pet pred dvanajsto« sprejeto »pet po dvanajsti«. Poleg tega se je konferenca z množično udeležbo izoblikovala v javno prireditev z demonstracijami, razstavami, prikazom različnih tehnologij, dogodki v organizaciji nevladnih organizacij, pevskimi točkami, nastopi domorodcev, ... Vse to pa je težko uskladiti z zelo resnim strokovnim delom, ki vključuje pogajanja in iskanje konsenza velikega števila zelo različnih držav. Organizatorji bodo morali o tem resno razmisliti in najti pravi organizacijski odgovor na to vprašanje. Še vedno bo namreč morala obstajati možnost, da bodo različne interesne skupine izrazile svoje mnenje, a pogajalci bodo morali imeti bistveno bolj spodbudno okolje za svoje delo. Poleg tega bodo morali biti kolikor je le mogoče razbremenjeni medijskega pritiska. Dobro bi bilo, da bi glavni organizator OZN o tem dobro premislil, da bi bilo prve spremembe možno izvajati že na COP16 v Mehiki. Bodo pa morali imeti organizatorji za tovrstne spremembe dobršno mero poguma.

Svoje pisanje zopet zaključujem ponoči, ko smo že vstopili v petkovo jutro. Danes pričakujemo govor Baraka Obame. Proti koncu dneva pa tudi več natančnih informacij o mednarodnem sporazumu. Voditelji ga bodo predvidoma sprejeli v petek popoldne ali v soboto dopoldne.

Komisar Dimas je na našem srečanju izjavil: »Nikoli si nisem mislil, da bom sanjal CO2. Sedaj pa se mi to dogaja.« Odgovornost svetovnih voditeljev ni majhna. Zaželim jim, da bi jutri sprejeli dober sporazum in tako sebi in človeštvu v teh prazničnih dneh dokazali, da je upanje in zaupanje še na svetu. To bi bila lepa popotnica za bližajoče se praznike.

Dr. Romana Jordan Cizelj,
slovenska poslanka v EP, članica delegacije EP na konferenci COP15